



7. Я – ОБДАРОВАНА ОСОБИСТІТЬ



Вікторія Василівна Мелешченко,
класний керівник,
учитель російської мови та літератури,
зарубіжної літератури, учитель вищої категорії,
старший вчитель гімназії № 257 «Синьоозерна»
Подільського району у місті Києві
Державної адміністрації
м. Київ, Україна

У КОЖНІЙ ДИТИНІ – СОНЦЕ. ТІЛЬКИ ДАЙТЕ ЙОМУ СВІТИТИ (СОКРАТ)

Знайомтесь, Білецька Ліза, учениця 10 класу гімназії № 257 «Синьоозерна».



Яким був її шлях від маленької дівчинки, яка здивовано та довірливо дивилась на світ та висловлювала власні враження у спостереженнях та віршах, до творчої людини, яка серйозно та відповідально ставиться до себе та власної творчості?

Ліза народилась у Херсоні у творчій родині: тато – музикант, мати – педагог за освітою та тренер з художньої гімнастики. Під музичні акорди та ритми зростала дитина.

Змалку Ліза стрімко розвивалась: рано (в 2 роки) почала римувати, читати, малювати (в 3,5 роки). Коло інтересів маленької Лізи було широким: її захоплювали казкові сюжети, фантастичні оповідання, розповіді про тварин та далекі країни, звичаї різних народів. З 7-ми років Ліза захопилася читанням та почала самостійно складати оповідання. Батьки не залишили без уваги творчі прояви дитини. Сім'я відвідувала театральні вистави, музеї, книжкові виставки, де спілкуються з письменниками. Ці дитячі враження стали поштовхом для розвитку творчих здібностей Єлизавети.

Батьки та Ліза зі вдячністю згадують вчительку початкових класів школи № 95 м. Києва Волотовську Валентину Олексіївну, яка звернула увагу на перші спроби пера маленької Єлизавети та з учительською мудрістю і терпінням виховувала юноготворця. Вона допомогла дитині, яка зростала в російськомовній родині, відчувати красу української мови, заклала міцні знання, спрямувала творчий розвиток дівчинки. Результатом цих зусиль стала перемога в районному етапі Конкурсу знавців української мови імені Петра Яценка. Згодом Ліза стала лауреатом ІІ премії літературного конкурсу творів для дітей «Вище голови» від видавництва «Грані-Т» з власним пригодницьким оповіданням «Аж раптом...».

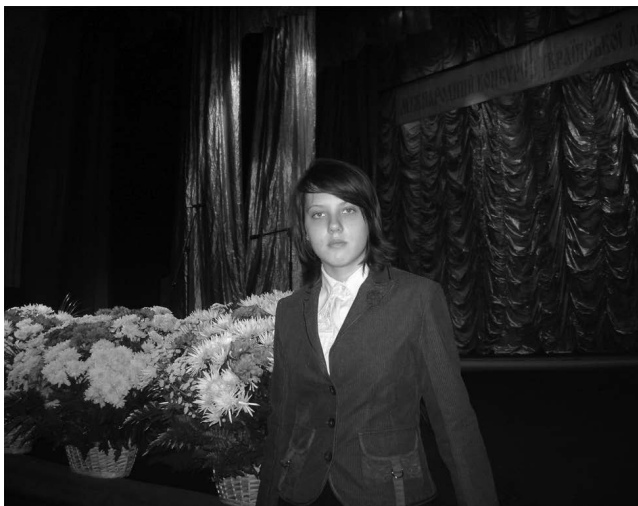
Пізніше Ліза перейшла навчатися до гімназії № 257 «Синьоозерна». Високий професіоналізм



учителів гімназії, атмосфера поваги до учнів стали запорукою успіху працелюбної дівчини. У Лізи з'явився інтерес до вивчення історії, суспільних наук. Учителі гімназії уважно ставляться до її допитливості, захопленості улюбленою справою, небайдужості до подій навколо. Вони підтримують ученицю і спонукають до пошукової та дослідницької діяльності.

«Про свої здібності людина може дізнатися, тільки спробувавши докласти їх», – ці слова Л. Сенеки Ліза за підтримки вчителів гімназії постійно перевіряє у різних творчих конкурсах та учнівських олімпіадах.

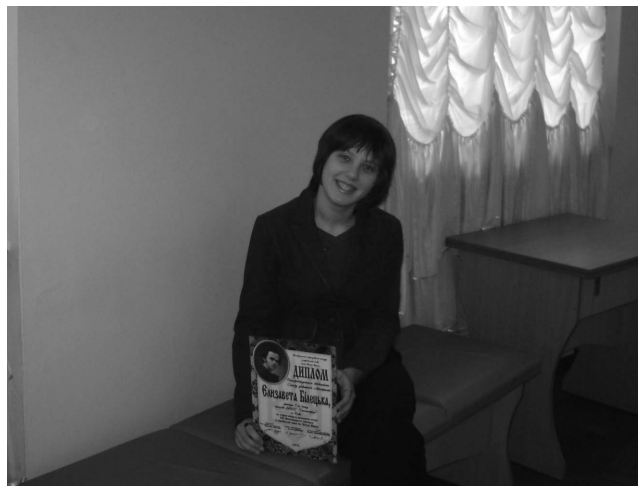
Щороку, починаючи з 6-го класу, Єлизавета стає призером міських олімпіад з української мови та літератури, зарубіжної літератури, районних – з історії. У 8-му класі виборола I місце в обласному етапі XII Міжнародного конкурсу з української мови імені Петра Яцика, стала дипломантом II ступеня Всеукраїнського етапу Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка.



На конкурсі імені Петра Яцика

Учитель з української мови та літератури Т. П. Лугина, вчитель світової літератури та класний керівник Єлизавети В. В. Мелещенко можуть підтвердити, що з Лізою буває непросто. За вдачею вона – максималістка, завжди прагне досконалості. Завдяки чуйним небайдужим вчителям, які навчають талановиту дівчину шляхом пізнання, вже п'ятий рік поспіль Ліза гідно долає труднощі та підкорює нові вершини.

Так, у 2012 р. вона стала переможцем літературного конкурсу учнів м. Києва «Рідне українське слово», а в 2013 р. зайняла III місце у Всеукраїнському конкурсі «Ми – підлітки. Краще оповідання – 2013». Також є у Лізи й міжнародна перемога – в конкурсі «Новые сказки Лукоморья», що відбувся у Росії у 2013 р., її казка отримала визнання та III місце. У 2014 р. Єлизавета стала слухачем МАНУ та зайняла II місце у районному конкурсі-захисті дослідницьких робіт з історії України з дослідженням «Жіноча освіта на українських землях».



Читання власних творів у музеї П. Тичини

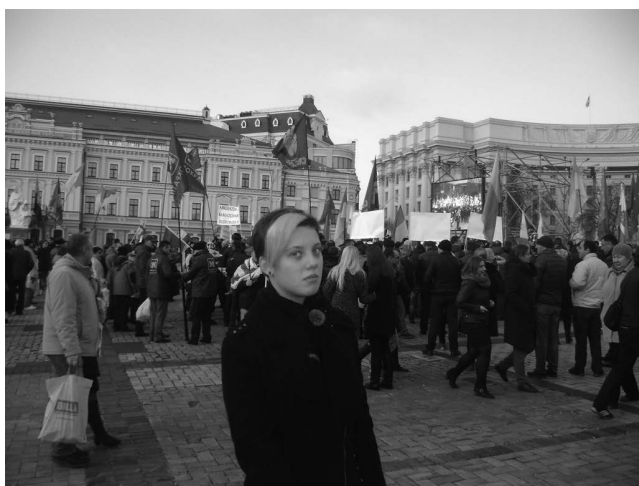


Робоче місце





Перемога



Життєва позиція



«Скільки ти знаєш мов – стільки разів ти людина», – цей вислів для Лізи має значущість, адже знання іноземних мов забезпечує можливість повніше відчувати життя, долучитися до історії та традицій жителів інших країн. Учителі гімназії надають можливості на високому рівні оволодіти англійською мовою. Із 8-го класу Ліза відвідує Інститут Гете в Києві, де вивчає

німецьку мову та культуру, також дівчина самостійно знайомиться з японською, монгольською та шведською мовами.

Давнє захоплення Лізи – бісероплетіння, вона майстерно створює власні прикраси, вміло доповнює свій образ. У цій кропіткій праці її приваблює можливість творчого самовираження та любов до незвичайних дизайнерських речей. Їй подобається процес поєднання кольорів, а кінцевий результат вказує на її тонкий художній смак.

Заняття спортом та сучасною хореографією допомагають Єлизаветі поєднувати фізичне самовдосконалення та естетику руху, а участь у танцювальних конкурсах та фестивалях дає наснагу та відчуття впевненості у власних можливостях.



Захоплення літературою, історією, знання з політології та суспільствознавства є основою для її творчості, у якому відображаються суспільні явища та процеси, а розвинена уява та відчуття стилю допомагають зробити її твори цікавими та оригінальними, із захоплюючим сюжетом та авторським «Я».

Уривок з твору **«Я – українець. До глибин родоводу» (2012р.):**

«...Дідусь завжди розмовляв з онуком як з дорослим, ось і зараз він дивився на нього з повагою.



– Знаєш, дідуся, я тобі дам децю почитати, – Ваня простягнув зошит із твором із української мови.

Поки дідусь читав, хлопець стежив за виразом його обличчя. Він дуже хвилювався, чи сподобається дідусеві хід його думок. Коли він дочитав, то мовив:

– Дуже добре! Молодець, Іванку. Я пишаюся тобою!

– Дідуся, чи можеш ти розповісти мені історію нашого роду? Я дуже хочу дізнатися.

– На жаль, я не знаю історію нашого родоводу.

– Як це? А що ж сталося, що ти не знаєш цього?

– Справа у тому, онуче, що дитинство моє проходило у роки Великої Вітчизняної війни. Я був дуже маленьким, коли залишився без батьків. Наше село спалили, а родина та сусіди загинули. Я залишився один, не було жодної людини, у якій можна було б дізнатися про моє коріння. Ось так і живемо, досі не знаючи, якого ми роду-племіні. Але ти не засмучуйся, Іванку. Пам'ятай, що твій родовід починається із мене, з твого батька, матері. Бо росли ми на рідній землі, працювали чесно та завзято, поважали людей довкола, синів своїх я виховував як козаків, та й тебе батько та мати добру навчають. Для того, щоб почувати себе українцем, не треба заглядати у минуле, бо рід твій – там, у майбутньому, там його глибини. Лише ти відповідальний за те, як виховаєш власних дітей, ким виростуть твої онуки. Ти почуваси себе українцем?

– Звичайно, дідуся!

– Тоді увесь твій рід, твої нащадки будуть справжніми українцями.

– Я зрозумів тебе, дідуся!

Минуло багато років... У просторій кімнаті сидить літній чоловік, а навколо нього – книги з історії України, на полицях – давні археологічні знахідки, стародавні українські писемні пам'ятки, листи, фотографії, ручні вироби, власні книги.

Це його життя, його здійснені мрії. Із трепетом він розкриває одну із книг, а на першій сторінці – напис: “видатний український історик та мовознавець Іван Нероба, українець. До глибин родоводу”.

Уривок з твору

**«Україна, як і великий наш Кобзар, – вічні»
(2013р.):**

«...Аж раптом Петро відчув потужний удар у спину, стало гаряче та боляче. Козак упав зі свого коня. Над ним було синє небо, а поряд воювали товариші – козаки. Було чути крики, тупіт коней та брязкіт зброї. Битва пройшла швидко. Козаки перемогли польське військо. Залишки армії Речі Посполитої відступали назад, поверталися на свою землю з поразкою. Петро лежав на землі, втрачаючи свідомість. У його голові були лише заплутані думки: “Чи переможуть наші козаки?”... Та згадувалися очі матері, яка чекає на нього та не знає, чи живий він, чи повернеться коли-небудь додому, чи буде колись вона колихати онуків.

Попереду у відважного козака було ще дуже багато битв. Були і перемоги, і поразки. Його ім'я забулося в історії, бо він був одним із багатьох козаків, які мали чисте, щире серце, любили до нестями свої землі, захищали їх до останнього подиху та не давали ворогам корити честь та славу козацьку.

...Україна має багато таких героїв, вірних синів. В усі важкі часи вони вставали за першим покликом, не дозволяючи собі докорів сумління, чи варто їх життя свободи рідного краю. Так, варте, і ця ціна – найвища».

Уривок з твору

**«Україна, як і великий наш Кобзар, – вічні»
(2013 р.):**

«Петербург. Маленька кімната на другому поверсі. Чоловік стояв у колі світла і старанно працював над картиною. Він помітив, що двері відчинилися, але не міг відірватися від своєї роботи. До кімнати зайшов молодий чоловік.

– Це ти, Тарасе? – спитав художник, не припиняючи малювати.

– Так, це я. Добрий вечір, Іване, – Шевченко зняв пальто та сів у крісло поряд із Сошенком.

– Де ти знову вештався? Замість того, щоб займатися справами, ти марно витрачаєш час.

– Годі тобі, не хвилюйся. Ми з Карлом Павловичем ходили на вечір поезії. І знаєш, хто там був? Жуковський.

Сошенко не відірвався від своєї роботи.

– Мене хвилюють твої походи без кінця. В тебе наче світський біс вселився! Маєш таку протекцію, такого учителя! – Іван відкинув пензля та суворо подивився на Шевченка. – Ти міг би малювати картини, заробляти на життя. Ти ж знаєш, що без практики ти втрачаш своє вміння! Ти ж талановитий... Тебе навіть в Італію запрошували навчатися...

– Ось послухай, що я написав! (Читає уривок з написаного напередодні вірша).

– Як гадаєш, гарно? – тихо запитав Тарас.

– Непогано, але ж ти діла не робиш! Тобі треба вчитися. Ти міг би стати відомим художником, гроші заробляти, бути видною людиною. А ти свободу отримав, та нерозумно її використовуєш.

– Так, друже, може, ти і правий. Надто легко-важним я буваю. Але я свободу ціную як ніхто інший. Може, я і став би відомим художником, може, і слава на мене чекала б, але ти знаєш, що я відкрив для себе силу слова. Я маю свободу ви-слов-лювати все, що я не можу в собі тримати.

– Але невже тобі оці шматочки паперу важливіші за твої визнані відомими митцями картини? Та й пишеш ти малоросійською мовою. Це, на жаль, безнадійно та нікому не потрібно.

– Хай наді мною глузують, хай не розуміють. Але якою ж мовою мені писати про мій народ, про те, що в Україні діється? Якою мовою звертатися до рідної землі? Нехай буду мужицьким поетом, аби тільки поетом, то мені більше нічого і не треба».